

„Áldásul volt nékem a nagy keserűség”

Az alább olvasható interjú Seres Sándornéval, főiskolánk hallgatójával készült. Jóváhagyásával adjuk közre történetét, a beszélgetés részleteit:

- A betegségem 1998 őszén kezdődött. Ártatlannak tűnő kis köhögéssel indult, és mivel éppen a lakásunkat festettük, azt gondoltam, a festékek miatt lehet, majd elmúlik. De mivel ez az állapot egyre rosszabbodott, november környékén csak elmentem az orvoshoz, aki a szokásos influenzával kezelt - több hét, többfajta gyógyszer, újabb orvos -, de a köhögés egyre fokozódott, sőt éreztem, hogy az erőm fogy, egyre csak gyengülök.

Meglepődve tapasztaltam, hogy naponta fél kilókat fogytam. Ekkor elmentem egy fül-orr-gégész szakorvoshoz, aki egyheti kezelés után kivizsgálásra küldött a kiskunhalasi kórházba. Az első vizsgálatok december 3-án meg is történtek. A főorvos ennek eredményét még nem adta ki, de a beutaló orvosom a lelkemre kötötte, hogy amint van valami eredmény, azonnal vigyem neki vissza. Az asszisztensnőtől nagy nehezen meg is szereztem, de csak lent, a kocsiban néztem meg. Elállt a lélegzetem, ahogy olvastam a diagnózist: „A hörgők és a tüdő elváltozása, rosszindulatú daganata.”

Nem lehet szavakkal elmondani, hogy mit éltem át abban a pillanatban, egyáltalán nem erre számítottam. 38 éves voltam, és arra gondoltam: nekem csak ennyi idő adatott? A családukban már többen meghaltak daganatos betegségben, nemrég édesanyám, 57 évesen, tüdőrákban halt meg, és láttam, mennyit szenvedett. Mielőtt azonban a teljes letargia eluralkodott volna rajtam, hirtelen vakító fénysugárként ragyogott fel előttem a reggeli áhítatban olvasott ige: „Szenved-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úr nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt.” (Jak 5,14-15) Amikor néhány órával azelőtt olvastam ezt az igét, nem is gondoltam, hogy ez rám is vonatkozhatna. Most viszont hálás voltam Istennek, hogy Igéjének útmutatása és vigasztalása által erőt, reménységet adott,

és felkészített ennek az iszonyúan nagy lelki tehernek az elhordozására.

Három gyermekünknek egyelőre nem mondtuk el a teljes diagnózist, mégis látták rajtunk, hogy nagy lehet a baj. Férjemet is nagyon lesújtotta az eset. Ott volt azonban az ige vigasztalása: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Rm 8,28) És volt egy kis bizakodás is bennünk, hátha tévedtek az orvosok. Néhány nap múlva folytatódnak a vizsgálatok, talán még jóra is fordulhat minden – gondoltuk.

Közben a gyülekezetünkben imádkoztak értem, és én hittem, hogy meggyógyultam. Hétfőn mentem vissza CT-re, egy kis félelemmel, de bizakodva. Férjem útközben igékkel bátorított, és emlékeztetett egy prédikációra, amely a 23. zsoltár 4. versére épült: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy.” Nem állítja a Biblia, hogy egy hívő embernek kellemes érzés szembenézni a halállal, de azt megígéri: nem kell félnünk a gonosztól, mert a jó Pásztor mellettünk, velünk van! Ha félünk, bátran megfoghatjuk a kezét. Amikor hallottuk, akkor nem tűnt ez aktuális üzenetnek. Halálról beszélni az egészségeseknek? De Isten még soha nem tévedett, felkészített minket az erőnk feletti útra, mert nem hagy feljebb kísérteni, mint ahogy elszenvedhetjük.

December 8-án az életünk legnehezebb megpróbáltatásai kezdődtek. A CT és a laboreredmények megerősítették a korábbi diagnózist. Sőt még leukémiát is megállapítottak. Ezek alapján a főorvos a tudomásunkra hozta, hogy sajnos elkéstünk, „valószínűleg fekete karácsonyunk lesz”, itt ők már nem tudnak segíteni.

- Bár nem volt könnyű megélni mindezt - teszi hozzá Seres Sándor -, de tisztában voltam vele, hogy ha Isten ilyen nagy megpróbáltatásokba enged bennünket, akkor ezzel határozott célja van. Hittem azt is, hogy Ő a legapróbb mozzanatok is megtervezte és kezében tartja. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy Isten a legkritikusabb pillanatban küldött üzenetet egy telefonhívás által. Egy perccel az eredmény kézhezvétele előtt hívtak fel. Talán összeroppantam volna, ha akkor nem kapok személyes igei bátorítást, testvéri vigasztalást és erősítést...

- A kecskeméti tüdőkórházban töltöttem ezután két hetet - folytatja Seres Sándorné. - Az első hét végére annyira romlott az állapotom, a köhögés olyan folyamatossá vált, hogy egyáltalán nem tudtam aludni. A főorvos azt mondta, a

köhögésem sajnos nem tudnak segíteni, mert azt a tüdőmben és a hörgőkben lévő mintegy háromszáz daganat növekedése okozza.

- Emberi szemmel nézve az esélyek ekkor már a nullával voltak egyenlők - emlékszik vissza a férj. - Amikor egy orvos barátommal beszéltem, őszintén elmondta, hogy ebben a stádiumban a feleségemnek néhány hete, legfeljebb pár hónapja van hátra. Ezt követően újra, együtt átgondoltuk helyzetünket a bibliai példák alapján. Az igazán nagy megpróbáltatásokat, amelyeket Isten megenged, egyetlen ember sem tudja néhány nap alatt pszichikailag feldolgozni. Azt láttuk, hogy a legnagyobb küzdelem eljutni addig a pontig, hogy teljesen letegyük életünket Isten kezébe. Bárhogy is döntesz, elfogadjuk, és kimondjuk: Legyen meg a Te akaratod! Ehhez nekünk több hétre volt szükségünk, de végül éreztük, hogy a lelki harc eldőlt. Ekkor már az országban nagyon sok gyülekezetben imádkoztak és böjtöltek értünk...

- A gyógyulásomról konkrétan annyit tudok elmondani, hogy egy vasárnap reggelre szűnt meg úgy a köhögésem, hogy el tudtam aludni. Amikor felébredtem, ez a fajta köhögés teljesen elmúlt, azóta sem jött vissza. Egyébként a kórházban semmilyen kezelést, injekciót és egyetlen szem gyógyszert sem kaptam. A vizsgálatok a második héten is folytatódtak, de bármilyen eredményről kérdeztük az orvosokat, mindig kitértek a válasz elől. Isten azonban az Ő Igéjén keresztül bátorított minket, hogy a betegség megfordult, a 30. zsoltár 12-13. versével: „Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.” Az ige alapján hittel elfogadtuk, hogy Isten cselekedett. Mint később kiderült a szövettani vizsgálat eredményéből, a daganatos sejtekben beállt egy parányi változás, amit orvosilag nem tudtak megmagyarázni. „Huszonöt éves praxisom alatt ilyet még nem láttam, csak a szakirodalomban olvastam ehhez hasonlót” - mondta a főorvos. Pestre, illetve Pécsre is elküldte megvizsgáltatni a szövetszövetmintát. Biztos, ami biztos, három helyen csak nem tévednek! A végleges eredményt a második hét után így összegezték orvosaim: „Őrült nagy szerencsénk van, ugyanis a hozott eredmények és az első heti vizsgálatok alapján mindenre számítottunk, csak erre nem. Tudja, hogy új életet kapott? Meggyógyult! Ennél szebb karácsonyi ajándékot nem is kaphattak volna!”

- Ennek kapcsán volt alkalmunk elmondani - jegyzi meg a férj -, hogy a gyógyulást nem a szerencsének tulajdonítjuk, hanem mi a gyógyító Istennel

találkoztunk...

- A doktornő így búcsúzott: „Azért szeretném majd látni a kontrollvizsgálatokon, figyelemmel akarjuk kíséreni az életét.” Csak az egy évvel későbbi vizsgálat után mondta meg: „Tudja, azt gondoltuk, hogy a betegsége visszatérhet, viszont most nyoma sem látszik a röntgenfelvételen, olyan tiszta a tüdeje, mint egy kisgyermeknek.”

Ez a csoda már több mint öt éve tart. Hogyan tekintek vissza arra a néhány hétre? Röviden csak egy igével tudnék válaszolni, Ezékiás király szavaival, akit szintén 38 évesen, halálos betegségből gyógyított meg az Úr: „Ímé áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulás verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömet!” (Ésa 38,17) Amennyi időt még ajándékoz nekem Isten, szeretném abban a tudatban élni, hogy többé nem a magamé vagyok, hanem azé, aki új életet adott nekem.

(Az interjú eredetileg az *Élő Víz* c. folyóirat 2002. június 3-ai számában jelent meg.)